

Beverly Lewis

R Â U L
mISTERIOS

Traducere de Dana Ciupe

Prolog

Toamna anului 1977

Familia mea amish ar fi șocată să mă vadă acum cu părul tuns până la nivelul bărbiei, machiată și cu blugi. Ar fi la fel de consternați de aparatele moderne din casa mea: lada frigorifică, cuptorul cu microunde, mașina de spălat vase, care se alimentează în mod atât de miraculos prin curent electric. Și ar fi înmărmuriți să vadă ce repede am învățat să conduc mașina – o mașină roșie chiar – ca și cum m-aș fi născut în lumea modernă.

Astfel că nu mai e nevoie să spun cât de mult ezit să mă întorc acasă cu ocazia aniversării părinților mei, la întâlnirea ce va avea loc la ferma lor, unde am crescut fără confortul și aparatajele cu care sunt obișnuită acum. Sincer, mă gândesc că n-ar fi necesar să pun sare pe o rană deschisă.

Nu cunosc pe nimeni care să fi sărbătorit asemenea evenimente în Valea Eden; cel puțin, nu între oamenii simpli între care am fost crescută. Cu toate acestea, fratele meu mai mare, Melvin, mi-a scris insistând să vin și adăugând: „Te rog să o aduci și pe Ruthie. Este foarte important. Toți vom fi acolo!”

Toți? Parcă sunt zeci de ani de când am pășit ultima oară pe veranda închisă din spatele casei și i-am făcut cu mâna biete *mame* îngrijorate, precum și comitatului Lancaster. Sunt însă doar opt ani.

Deși m-am acomodat repede cu lumea modernă, rădăcinile mele amish sunt adânc înfipite în mine. Soțul meu îmi spune asta deseori când vede cât de mult muncesc fizic și cât mă încântă grădinăritul, cusutul și gătitul cu alimente proaspete, nu semi-preparate; și știu că apreciază efortul meu de a le inspira dragoste față de lucrurile simple fiicelor noastre gemene, în vârstă

de patru ani, întrucât simplitatea este o caracteristică biblică esențială pentru o viață fericită. La urma urmelor, a crește în lumea modernă este atât o binecuvântare, cât și o provocare.

Bunicul Mast, tatăl mamei mele, s-ar răsuci în mormânt dacă ar ști că am adoptat stilul lumii moderne. Dar nu am abandonat niciodată *das Alt Gebrauch* – căile vechi – ca să fac rău cuiva. Unii presupun probabil că am plecat pentru a scăpa de tensiunea dintre mine și tatăl meu și doi dintre frații mei mai mari, Chester și Joseph, unul dintre gemeni. Eu și tata nu puteam fi nicicum de acord în nicio privință, certându-ne mereu pentru una sau pentru alta și niciunul nu cedam nici în ruptul capului.

În principal, însă, am simțit nevoia să plec din cauza micuței Anna. *Draga de Anna!... Niciodată uitată... Îi vom duce veșnic dorul.* Amintirea accidentului surorii mele este încă atât de proaspătă și vie! Ah, anii amari ce au urmat acelei zile groaznice!... Vor rămâne pentru totdeauna imprimați în inima mea.

Unii din comunitatea amish au crezut că a fost din cauza curentului râului Conestoga – că puterea lui ar fi atras-o pe mica mea soră de cinci anișori, pe malurile lui periculoase, în acea zi de iulie. Alții au vorbit *cu îndrăzneală* de voia suverană a lui Dumnezeu, zicând că fusese clipa când micuța și dulcea Anna trebuia să plece din această lume.

Dar știam adevărul: sora mea cea mică se înecase din cauza mea.

Am privit din nou la biletul scris de Melvin și m-am întrebat cât de greu ar fi să mă reîntorc în mijlocul ițelor încurcare din familia mea amish. Am șase frați căsătoriți, iar părinții noștri sunt acum mai înaintați în vârstă. Melvin menționase că tatăl nostru nu mai era la fel de în putere acum, la cei cincizeci și opt de ani ai lui.

— Oare voi regreta *dacă nu* voi merge? m-am întrebat cu voce tare.

M-am întors spre fereastra bucătăriei chiar când nou-nouța mașină roșie a lui Kris, un Buick Skylark 1977, intra pe alee. Le luase pe fete să facă niște „comisioane secrete” după ce se întorseră de la Rockport Hardware, unde lucra acum ca manager.

Imediat am ascuns invitația în cel mai apropiat sertar, ezitând să aduc în discuție acest subiect chiar în toiul pregătirilor pe care

le făcea soțul meu pentru a-mi sărbători ziua, peste o săptămână și ceva, când urma să împlinesc treizeci și unu de ani.

M-am uitat cum scumpele noastre gemene identice, cu bucle aurii, coboară din mașină zâmbind și chicotind, semănând atât de mult cu Anna la vârsta lor. Interesant cum Domnul găsisese potrivit să îmi dea două fetițe care să îmi amintească în mod constant de micuța mea surioară. În unele zile, această asemănare aproape că mă bântuia.

Firește, Kris nu văzuse nicio poză cu Anna căci, potrivit rânduielii bisericii din comunitatea amish, pozele erau interzise. Familia mea luase întotdeauna drept etalon cea de-a doua poruncă în această privință, însă cunoscusem familii amish care se abătuseră puțin de la această regulă strictă a episcopului, făcând câte o poză copiilor lor, când prindeau o ocazie.

Gemenele mele, Jenya și Tavani, având în mâini cadourile pentru ziua mea, alergară către ușa de la intrare cu ochii scânteind. Mintea mea însă era tot cu gândul la invitația lui Melvin. *Oare aș fi în stare să merg?* mă întrebam. *Oare mama și tata m-ar primi cu bucurie?*

Un lucru era sigur: *nu* mă voi întoarce pe meleagurile amish fără singura soră ce o mai aveam și care să îmi fie ca un fel de scut. Iar, din moment ce șansele ca Ruth să fie de acord să meargă, chiar și cu mine, erau aproape inexistente, am abandonat gândul și mi-am deschis brațele să îmi îmbrățișez fiicele.

Kris și-a așteptat cu răbdare rândul să primească și el o îmbrățișare, după care a întrebat de cină, zâmbindu-mi larg, cu zâmbetul lui contagios, în timp ce gemenele se grăbiră spre camera lor tot pălăvrăgind una cu cealaltă.

— Ați găsit tot ce ați căutat? îl tachinez eu îndreptându-mă spre frigider.

— Sărbătorita nu are voie să pună întrebări, zise Kris trăgând din ochi. Nu asta ne spui tu mereu *nouă*?

Pierdută printre gânduri, am luat puiul dezghețat, aminându-mi de zilele în care scoteam măruntaiele din puii și din curcanii tatei. Ruthie îi jumulea. O, ce zile lungi și obositoare erau acelea în care scoteam măruntaiele dintr-o mulțime de păsări moarte!...

— Draga mea!?

M-am întors buimăcită, prinsă între două lumi.

— O... da, așa-i. M-am oprit și mi-am ridicat palmele. Nu, serios, am tot ce îmi doresc chiar aici, i-am zis lui Kris, pe tine, pe fete și viața noastră aici împreună.

O expresie de nedumerire apărui pe fața frumoasă a lui Kris și privirea din ochii lui negri mă pătrunse.

— Ești bine, dragă?

Soțul meu întotdeauna își dădea seama. Pur și simplu știa. Dar eu nu eram gata să vorbesc de scrisoarea fratelui meu. Nu încă. Nu înainte de a vorbi cu Ruthie și a vedea cât de repede refuză ea această idee.

Am ridicat din umeri evazivă, iar el mi-a pus mâna pe braț.

— Vorbim când ești tu pregătită, bine? zise el blând.

— Sigur, am zâmbit eu slab.

Kris dădu aprobator din cap și se întinse să ia ziarul de pe blat. Coborî cele câteva trepte spre camera de zi în timp ce eu m-am spălat pe mâini pentru a începe să pregătesc cina.

Sinceră să fiu, lui Ruth nu avea cum să îi treacă măcar prin minte să se întoarcă în locul în care îi fusese frântă inima. *Nix kumm raus* – Nici gând! ar fi spus ea. Dăduse dovadă de multă demnitate când o părăsise Wilmer Kauffman pentru gruparea Jamborees. Și, deși amândouă fuseserăm învățate să iertăm, mă îndoiesc că va reuși vreodată să uite ce s-a întâmplat. De fapt, acea profundă dezamăgire a dus la bucuria de a o avea alături de mine în lumea modernă, la cinci ani după ieșirea mea grăbită din izolata vale a comunității amish, un alt motiv pentru care părinții mei ar putea fi supărați pe mine.

Le-am furat-o. Din când în când, aveam anumite remușcări în această privință. Acum însă eram amândouă destul de bine așezate în Rockport, Massachusetts, ca două fugare din lumea amish care își trăiesc viața într-un stil modern, la o mică distanță de port.

Nu! Luând în considerare trecutul dureros al lui Ruth și problemele mele nerezolvate, răspunsul îmi era clar. Frații noștri amish vor fi nevoiți să se descurce mai departe fără noi la sărbătoarea din noiembrie. Și cu asta, basta.

Capitolul 1

Valea Eden

Cineva priceput alesese numele zonei pline de verdeață în care se hotărâse Melvin Lantz și cei cinci frați căsătoriți ai săi să se așeze. Deși rămăseseră singuri, părinții lor, Lester și Sylvia, continuau să lucreze la ferma lor, situată chiar la vest de a lui Melvin, lângă cotitura spre Drumul Pietrei.

Demult, când acea zonă din pământul verde al lui Dumnezeu fusese împărțită într-o comunitate agrară cu terenuri și drumuri, cineva numise drumul îngust ce trecea pe lângă ferma cea mare a lui Melvin, Drumul Eden. Adevărul este că oamenii ce trăiau și lucrau acolo, inclusiv Melvin, ziceau deseori despre terenurile din jur, despre pâlcurile de pomi, despre hambare, despre liniile de hotar că erau ca un Paradis.

Nu, în mintea lui Melvin nu era absolut nicio îndoială cu privire la faptul că Domnul Dumnezeu cerului își întinsese mâna și pusese în mijlocul lor o a doua grădină precum cea din Eden. Și, după cât de tare era convins de asta, nu putea înțelege de ce sora sa nu reușise să rămână liniștită în comunitatea lor de acolo.

Din ușa magazinului său cu articole de călărie, bărbatul amish de treizeci și opt de ani se uita cum se îndepărta pe cărare căruța fratelui său mai mic, Joseph.

Nu te agita prea tare, își spuse Melvin, gândindu-se la discuția supărătoare pe care tocmai o purtase cu Joseph.

La urma urmelor, trecuse doar o săptămână de când calculase el că ar fi trebuit să primească prin poștă invitația sa, cele două surori ale sale, plecate dintre ei în lumea modernă. Nu-i venea să

creadă că Joseph își vâra deja nasul să vadă dacă primise vreun răspuns.

Tilly și Ruth, se gândi Melvin, încheindu-și haina neagră de lucru, *ce pereche încâpățânată!*

Nu era prima dată când se gândise la ele în acest fel. Și acum îl scotea din pepeni gândul la impertinența lui Tilly de a o convinge pe sora lor mai liniștită, care avea atunci doar douăzeci de ani, să-și părăsească stilul de viață în care fusese crescută. Asta fusese o lovitură puternică pentru el și soția sa, Susannah. Dar, pe de altă parte, nu puteai ști ce gândește cineva în adâncul inimii sale.

Bunul Dumnezeu însă știa, iar Melvin încercase să nu lase ca plecarea surorilor lui să îl afecteze prea mult. În același timp, tatăl său considera că aceasta era o pată pe familia lor, cu toate că Tilly și Ruth nu își predaseră anterior viețile, ca să se alăture bisericii prin botez. Iar pentru Tilly, odată ce se căsătorise și își stabilise rădăcini puternice în lumea modernă, întoarcerea ei ar fi fost aproape imposibilă. Dar asta nu îl oprea pe Melvin să spere și să se roage ca Dumnezeu să o conducă pe Ruth înapoi, unde îi era locul.

Cumva...

Ducându-și mâna la frunte pentru a-și umbri ochii, Melvin se uită cum o cioară își întinse larg aripile negre și plutea ușor pe cerul cenușiu. Se întreba mai ales dacă lui Tilly îi părea vreodată rău că își întinsese aripile răzvrătirii și zburase din cuib. O astfel de libertate, considerau soția și doi dintre frații lui, își dorise Tilly când plecase și se îndepărtase de biserică. În ce o privea pe Ruthie însă, niciunul din ei nu înțelegea efectiv de ce și ea călcase pe urmele surorii ei mai mari. Mai ales că înainte știuse să ia singură decizii pentru viața ei.

Melvin expiră puternic, știind că era vremea să se întoarcă la lucru. Era o zi blândă de octombrie cu ușoare adieri de vânt. *I-ar prinde bine aerului să se curețe puțin*, se gândi el, amintindu-și ce spusese soția sa de dimineață, privind la cerul cenușiu, cum că *le-ar fi de folos bieților oameni din vale, care sufereau de dureri de gât și*

le curgea nasul. În ultima vreme, soția sa fusese cam nerăbdătoare să vină vremea mai rece. Și era destul de ocupată, cosind două haine groase, una pentru ea, una pentru o soră. Se gândi că poate și-ar fi dorit să fie și Ruth și Tilly prin preajmă, ca să le poată coase și lor haine. Totuși nu, erau plecate de prea multă vreme ca ei să îi fi trecut prin minte să se gândească la asta.

Draga mea Susannah, se gândi el. Plecarea fetelor îi frânsese inima, și ei, și mamei lor.

Mai în jos, în fața casei, nu departe de Drumul Eden, Melvin observă pe un altul dintre frații săi, primul după el, târându-și picioarele pe cărare. Deși doar în vârstă de treizeci și șase de ani, Chester își pierduse vioiciunea când fiul său cel mai mare, Curly Pete, părăsise comunitatea, dorind să se alăture armatei, cât mai repede posibil.

Lui Melvin îi părea tare rău de bietul Chester, care trecuse prin destule cu fiul său.

— Bună, *frate!* strigă Melvin, îndepărtându-se de magazin, care nu era decât la câțiva metri de ușa din spate a casei. Merse spre Chester. Ce te aduce înapoi?

— Nu stau decât un minut, zise Chester fără să zâmbească deloc. Ceva nu era în regulă.

— Veniși doar ca să mai treacă vremea atunci?

— *Nu.* Nici vorbă.

Chester își dădu jos pălăria neagră de fetru, apoi îi făcu semn lui Melvin să intre în magazin, urmându-l. Mirosul familiar de uleiuri și soluții de curățat umplea aerul. Chester se uită în jur să se asigure că erau singuri.

— Pot vorbi deschis, Melvin?

— De ce să vorbești astăzi altfel decât de obicei?

Ochii gri ai lui Chester se îngustară:

— Ai primit vreun răspuns de la Tilly și Ruth?

— Nimic.

— Ei bine, asta mă pune pe gânduri.

Melvin trase încet aer în piept, înainte să spună ce avea pe suflet.

— Mă îndoiesc că vor veni.

Dând din cap, Chester murmură:

— Probabil că se simt jenate după ce și-au întors spatele în felul ăsta față de viața noastră simplă.

Se întoarce să se așeze pe taburetul cu trei picioare de lângă una dintre mesele de lucru. În spatele lui era un perete plin cu rafturi pe care se aflau o mulțime de căpăstre și frâie, echipament absolut necesar pentru cai, ca să poată trage cu ușurință trăsurile. Chester își sprijini cotul de masă și se uită întâi la tavan, apoi la Melvin.

— Cel mai bine ar fi să le contactezi din nou, în vreo săptămână, dacă nu primești răspuns în curând.

— Dar de ce? întrebă Melvin, care nu dorea să fie prea insistent nici cu Tilly, nici cu Ruth. La urma urmelor, rareori primeau vești de la surorile lor, cu excepția câte unei scrisori ce o trimiteau mamei sau – Ruth, uneori – vreuneia dintre femeile din comunitate.

— Nu vreau să te îngrijorez, dar...

— Ce este? se încruntă Melvin.

Chester luă în mână un frâu aproape terminat de pe masa de lucru ca și cum ar fi vrut să se uite la el.

— Nu am vrut să zic nimic, dar poate că ar trebui.

Se opri și se uită în ochii lui Melvin din nou.

— Tocmai am fost să îi văd pe tata și pe mama. Să-ți spun drept, tata arată foarte palid. E mai alb ca laptele proaspăt.

Lui Melvin nu îi plăcu ce auzea.

— S-a mai plâns că uneori inima îi bate tare, iar alteori sare peste câte o bătaie, din câte spune mama. Dar nu m-am gândit că ar fi așa de grav.

Chester dădu aprobator din cap.

— Am auzit și eu asta.

— A fost la doctor?

— *Da*, acum câteva zile.

Chester privi în jos la pălăria sa. Apoi își ridică privirea din nou spre Melvin.

— Doctorul zice că s-ar putea să aibă nevoie de un stimulator cardiac, dacă vrea să mai trăiască.

Melvin știa prea bine că tatăl lor *nici nu voia să audă de așa ceva*, iar acest gând îi tulbura sufletul.

Cei doi rămaseră mult timp tăcuți, iar lătratul câinelui de vânătoare al lui Melvin bubuia parcă asurzitor acum în urechile lor. Bătrânul câine lătra cu un glas aproape răgușit, în josul drumului. În sfârșit, Melvin întrebă încet:

— Cât mai rezistă tata... fără el?

— Dacă privești optimist, zise Chester încruntat, câteva luni, după cum spune doctorul. Cum ziceam, ar fi bine să încerci să le suni pe surorile noastre. Eu cred că, dacă vine una, o va urma și cealaltă.

Melvin se îndoia de asta. Deși îi trimisese lui Tilly invitația, nu își putea imagina că ea își va arăta fața, fie că Ruth ar veni sau nu.

În plus, lui Melvin nu îi plăcea ideea de a se folosi de starea gravă a inimii tatălui lor să le determine să vină acasă pentru aniversare. Pur și simplu nu i se părea corect.

Nu... *mai bine să vină de bunăvoie, fără să le preseze cineva.*

Soția lui Melvin pregătise mâncarea lui preferată la amiază: tăiței cu unt și chiftele iuți din carne de porc spinos cu ceapă și piper negru. Era una dintre cele mai bune mâncăruri făcute de Susannah.

Mai târziu, după un desert de budincă de ciocolată, rămase încă pe scaunul lui din capul mesei. Rareori era singur cu soția sa în bucătărie. Fiii lor adolescenți, Caleb și Benny, plecaseră repede în această după-masă în hambar, iar apoi, cine mai știa pe unde. Băieții lor erau în perioada când fugeau de *colo-colo*, iar Melvin, deși îi crescuse cu frică de Dumnezeu, se regăsea mereu și mereu încredințându-i în harul și îngrijirea Domnului Dumnezeu.

Susannah se tot uita la el, simțind că tot amâna ceva. Și avea dreptate, deși nu era genul de om care să fi amânat lucruri

importante până acum. Tatăl său îl învățase bine în această privință.

Adevărul era că nu ar fi fost el cea mai potrivită persoană care să o sune pe Tilly. Chiar deloc. Stătea în continuare pe scaun, încercând să se relaxeze. Susannah clipi din ochi, vorbindu-i de o pătură cadou de nuntă pentru una dintre multele lor nepoate.

— Vreau să ajut la cusut peste câteva zile, zise ea.

El dădu aprobator din cap, bucurându-se de prezența ei. La fel ca el, și ea se apropia de patruzeci de ani, dar Susannah era încă frumoasă, fără niciun fir cărunț chiar.

— Ești foarte tăcut, dragule. Îl luă de mână. Este totul în regulă?

Șovăi inițial, dar apoi îi povesti ce spusese Chester despre inima slabă a tatălui lor.

— Știi, chiar îmi displace să le spun surorilor mele acest lucru, recunosc el. A fost chiar neplăcut că a trebuit să îți spun ție.

— Cu toate acestea, trebuie să afle, *da?* Susannah strânse din buze, privindu-l blând.

El dădu din cap, recunoscător să simtă strânsoarea mâinii ei.

Ea ridică din umeri și zise:

— Și dacă Chester știe ce vorbește, s-ar putea să fie ultima dată când se întâlnește întreaga familie pentru...

— Nu, nu, Susannah, nu știm noi nimic de genul. Lăsăm asta în seama Domnului, bine?

Dând din cap, își trase mâna și se ridică să ducă farfuriile de desert la chiuvetă.

El rămase liniștit pe scaun, amintindu-și de ultima dată când fusese întreaga familie laolaltă, înainte ca Tilly să fi plecat. Tata și Tilly se certaseră și se împunseseră unul pe altul destul cât să o țină pe Tilly departe atâta timp. Se pare că tata nu trecea cu vederea prea multe lucruri când era vorba de această soră a lor. El fusese ca un zid de cărămidă pentru ea, iar ea dăduse de multe ori cu capul de acel zid. Și, pentru a o suta oară, se întreba de ce erau așa de împotrivitori unul față de celălalt. *Chiar din frageda ei copilărie...*

Fără să mai spună ceva, Melvin se ridică și se îndreaptă spre camera din spate, unde își luă haina de lucru, cu gândul tot la tatăl lor bolnav, care mereu fusese un bărbat puternic, viguros... până acum.

Ușa scârțâi când o deschise și se hotărî să se întoarcă și să intre înapoi în casă, unde găsi un spray WD-40 cu care unse balamalele. Apoi, odată ce puse spray-ul înapoi pe raft, ieși în sfârșit afară, pășind pe un teren fertil și lucrat de două sute de ani încoace. Conștientizând liniștea acelei după-amieze, privi cu ochii îngustați spre soare și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru acest loc liniștit la sud de Strasburg, ascuns de lume și de ispitele ei.

— *Doamne, dă-mi cuvintele potrivite în această seară, se rugă el. Și, dacă este voia Ta, înmoaie inimile lui Tilly și a lui Ruth față de familia lor; și față de nevoia noastră de a le avea cu noi în această vreme.*